Pátek 26.8.

ALBERTA

Moto: *Fortis et liber (Lat.)* – „Silná a svobodná“

Hlavní město: Edmonton

Státní strom: Borovice pokroucená

Nádherné ráno. Na rozdíl od Národního parku Glacier, kde bylo ráno vždy pod nulou, tady bylo příjemně. Celé místo se nám zdálo, jako ráj.

Součástí kempu bylo i golfové hřiště

*Jeli jsme na sever a první osada v Kanadě, kde jsme zastavili, se jmenovala **Radium Hot Springs***

*Žije zde asi 800 lidí a nachází se v oblasti East Kootney, běžně se říká pouze **Radium.** Poté, co ve vodě byli zjištěny stopy radioaktivního prvku radia, tak jméno přešlo i do názvu teplých pramenů. Komplex teplých pramenů se využívá ke koupelím ve dvou velkých bazénech*

V osadě Radium jsme si vyměnili US dolary za CAN dolary. Bankovní úřednice byla ze Slovenska, byla milá a příjemná.

Mne ale mnohem více zajímali dva cyklisti - Chris z Anglie a jeho přítelkyně z Holandska, kteří projížděli Ameriku na kole; mají na to 12 měsíců a o své cestě píší blog na webové stránce. Dokázal bych s nimi pohovořit i mnohem déle, ale času bylo málo. Na poště jsem poslal na základnu do CR poslední pohledy a v osadě jsme zakoupili povolenku ke vstupu do 3 NP v Kanadě za 49.30 CAD.

Krátce poté, co jsme vyjeli z Radia, byla opět příležitost k focení. Zastávka na mostě, obrázky údolí, a pro mne i setkání s veselým americkým cyklistou. Christ jedl placku tortillu a zobal k tomu něco ze sáčku. Hezky se mi s ním povídalo, ale když jsem mu oznámil, že můj kamarád je ve spěchu a musím tedy končit, tak se rozesmál, a řekl, že to zná… Jeho pozdrav při loučení? Ano, bylo to opět: “Přeji hezký den!“

*K naší další destinaci-**Lake Louise**-jsme projížděli touto krajinou - řeky, hory, lesy, květiny, prostě příroda v tom nejlepším*

Náš dnešní cíl – jezero Louise – je uprostřed **Národního parku Banff**, v kanadských Skalistých horách. Spodní obrázek velmi výstižně ukazuje celou tu nádheru parku.

Banff National Park *je nejstarší národní park v Kanadě (založen 1885). Nachází se 110-180 km na západ od Calgary, v provincii Alberta. Na ploše 6,641 km*^{2} *(*kraj Vysočina - 6,795km^2*) najdeme hory, ledovce a ledovcová pole (propojená ledovcová údolí), husté jehličnaté lesy a alpskou krajinu.*

*Nejznámější ledovcové pole Parkway se rozpíná na sever od jezera Louise k Národnímu parku Jasper. Národní park Yoho (*který budeme projíždět ve směru na Vancouver*) sousedí na západě, zatímco Národní park Kootney navazuje na jihu.*

Hlavním komerčním centrem BNP je město Banff, v údolí řeky Bow.

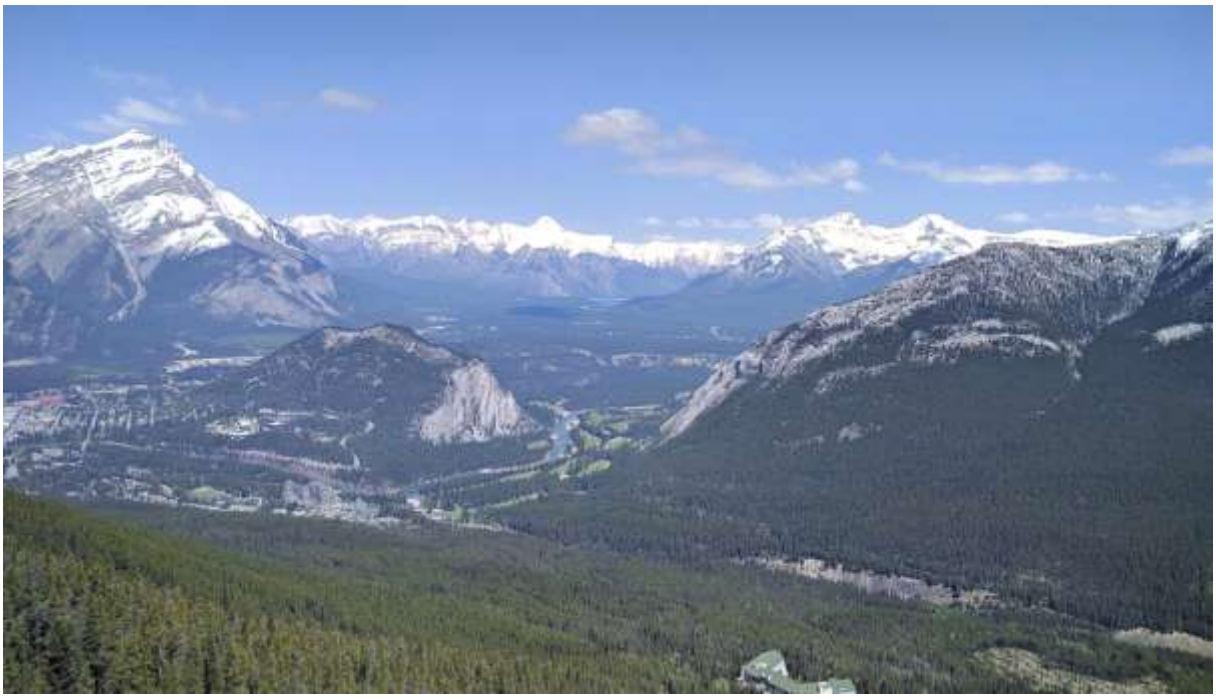

Národní park Banff má subpolární podnebí (charakteristické dlouhou, obvykle velmi mrazivou zimou a krátkým chladným nebo mírným létem) se třemi ekoregiony (geograficky definovaná oblast menší než bioregion, který je zase menší než ekozóna), včetně montánního (lesy), subalpínského (lesní louky a tundry) a alpínského (holé skály a ledy). Jsou zde zastoupeni savci, jako grizzly, puma, lasicovití (čeleď šelem), los, kamzík bělák, jelen, společně se stovkami ptačích druhů. Hadi a obojživelníci jsou zastoupeni také řadou druhů.

Národní park Banff je nejnavštěvovanější destinací turistů v provincii Alberta, a jedním z nejčastěji navštěvovaných národních parků Severní Ameriky. Osada **Lake Louise** leží 54 km na severozápad od města Banff, a její součástí je i samotné jezero Louise, které bylo pojmenované po princezně Louise Alberta (1848-1939)Caroline Alberta, čtvrtá dcera královny Victorie a prince Alberta.

Přijeli jsme do osady Lake Louise krátce po poledni, a podle velkého množství turistů kolem nás, jsme tušili, že kemp bude určitě obsazen. U vchodu do kempu visel skutečně nápis- NO VACANCY – (plně obsazeno). Přesto jsem jel dál a zastavil u okénka budky kampu. Žebrali / prosili jsme o jednu noc, a štěstí se na nás opět usmálo, parcela za CAD 25.00 na jedu noc byla volná. Se vší výbavou - teplé sprchy, elektrická zásuvka na nabíjení baterií, dokonce i elektrický plot okolo tábora, jako ochrana táborníků před medvědy. Jakmile jsme označili naši „milou“ parcelu a rychle něco pojedli, tak odjezd k jezeru **Louise.**

Přijeli nahoru na parkoviště, ale tam bylo beznadějně plno. Nezbývalo než se vracet zpátky a hledat místo, kde bylo volno u silnice, což vypadalo na hodně daleko od samotného jezera. Můj parťák VP to nevydržel a vystoupil už nahoře na obsazeném parkovišti, zatímco já jel zpátky a hledal mezeru k parkování. Přeci jen se mi podařilo zaparkovat, sebral jsem svůj batoh, jídlo, pití a trekové hole, a vyrazil mezi stovky turistů k jezeru Louise. Mapu jsem neměl, ale u jezera byly směrovky na různé stezky, a já si vybral tu vedoucí k **Six Glacier Plain.** Podle označení tam měli servírovat i čaj, a to mi vyhovovalo! Nejprve jsem šel po stezce **Lake Anges Trail**, a sice až k **Mirror Lake**, kde jsem zahnul doleva směrem k **Six Glacier Plain (**Planina šesti ledovců).

Na planinu šesti ledovců jsem dorazil docela zničený, ale když jsem viděl, kolik chtěli za kávu (9 dolarů), tak jsem raději dopil svou termosku. Vracel jsem se stejnou cestou, ale to bylo špatně! Udělal jsem chybu, protože jednoduší a kratší stezka vedla pode mnou. (chyběla mi mapa). V nejbližším možném místě jsem tedy sešel dolů a brzy jsem šel po rovině okolo jezera Louise. Zkratka vedla porostem, kde nechodili žádní lidé, a protože jsem neměl chuť se potkat s žádným míšou, tak jsem použil trik s plastovou lahví a intenzivně dělal rámus.

Čajovna na Planině šesti ledovců

Čajovnu nechala postavit železniční společnost **Canadian Pacific Railway**, v roce 1924, na doporučení svého švýcarského průvodce, který tudy provázel hosty cestou k chalupě Abbot Pass Hut. Na zpáteční cestě okolo jezera Louise jsem několikrát slyšel tajemné, hluboké a mohutné zvuky, které bych přirovnal k aerodynamickému třesku letadla, toto bylo ale jakoby z podzemí. Samozřejmě, že to pocházelo z ledovců, které praskali / roztávali. Nejen já, ale i ostatní lidé se zastavovali a koukali směrem k ledovci.

Můj odpolední výšlap byl docela náročný, a už proto, že jsem si dost zašel (polovinu trasy jsem šel horní cestou). Počítám, že délka treku byla 14 km / 4.5 hodiny. Když jsem se vrátil k autu, tak VP nikde nebyl, zřejmě se vracel do tábora pěšky. Když jsem se vrátil já, tak bylo okolo šesté hodiny a VP přišel o hodinu později. Další úžasný den! Šli jsme spát okolo půl deváté.

Lake Louise - Tento název se vztahuje na tři pojmy:

1. *Ledovcové jezero Lake Louise*

Smaragdovou zeleň vody způsobuje „kamenná mouka“, kterou přináší do jezera voda z tajících ledovců nad jezerem. Vodní plocha má velikost 0.8 km^2.

Na obrázku č. 2 vidíme nejen zámek, ale i lyžařský resort, který nabízí řadu pestrých aktivit: alpské lyžování, běžecké / turistické tratě, heli-skiing a snowboarding. Zamrzlé jezero pak umožňuje i bruslení, rybaření na ledě. Další aktivity jsou např. jízda na sněžném skútru nebo se psím spřežením, chůze na sněžnicích a lezení po ledových stěnách. Lyžařský resort je prvním místem okruhu FIS Mistrovství světa v alpském lyžování, pod názvem **Lake Louise Winterstart World Cup.** Jedná se o nejprestižnější lyžařský závod sezóny v Kanadě.

2. *Zámek / hotel Lake Louise*

3. *Osada Lake Louise: nadmořská výška 1600m; počet (stálých) obyvatel 1041; rozloha 90 ha*

Zajímavý obrázek – před osadou Lake Louise je přechod dálnice pro zvěř

Ke dnešku jsem najel 6358 km.

Sobota 27.8.

Protože nadmořská výška našeho kampu je 1600 m nad mořem, tak se není co divit, že ráno je opět chladno. Podle záznamů, Lake Louise zažívá subarktické klima. Průměrné roční sněhové srážky jsou 3.3 m a v zimě byly zaznamenány teploty i pod - 50°C. V létě jsou běžná svěží až mrazivá rána, a chladné dny. Sněžit může v kteroukoliv roční dobu.

Opustili jsme Národní park Banff a zamířili do dalšího NP, a sice **Yoho National Park**, abychom se pokochali pohledem na ohromný vodopád **Takakkaw Falls,** takže zpátky do provincie British Columbia. Nejvyšší bod vodopádu je 302 m od jeho základny, samotná výšky vodopádu je však „pouze“ 260 metrů.

*“**Takakkaw**”, volně přeloženo z indiánského nářečí Cree, znamená něco, jako „to je úžasný“. Vodopád je napájen z ledovece **Daly Glacier,** jenž je součástí ledového pole Waputik Icefield. Ledovec zajišťuje stálý objem vody i v průběhu letních dnů, a vytváří tedy oblíbenou atrakci pro turisty, především na jaře, kdy v době tání sněhu je vodopád v tom nejlepším.*

Byli jsme tu docela brzy, a bylo snadné najít místo k parkování (což neplatilo za dvě hodiny). Jako obvykle jsme se rozdělili. VP dával přednost zůstat v údolí, zatímco já jsem vyšel na stezku vedoucí do opačného svahu proti vodopádu**,** podívat se na ledovec **Daly**, který „Úžasnému“ dodává vodu.

Z parkoviště jsem se vydal po proudu řeky až k chatě Whiskeyjack (1.1 km), a potom nastoupil na stezku Icetrail. V prudkém stoupání jsem pokračoval asi 2.6 km. To znamená, že trek byl krátký pouze 3.7 x 2 =7.4 km.

*Nad vodopádem je vidět ledovec **Daly Glacier***

„Přeji hezký den!“. Maminka vzadu nese malou holčičku a u nohou ji běžel i druhý pes.Stoupali do stejného svahu proti vodopádu, zatímco já se už vracel zpátky

Dnes, po všech těch krásných dnech bez deště, začalo pršet, takže moje dešti-odolná bunda se poprvé objevila venku z batohu. Zpátky u auta jsem byl dříve než VP, a uvařil si tedy polévku (za stálého deště). Pokud mám hovořit o vaření, tak já jsem používal plynový vařič ráno i večer, každý den, zatímco můj zkušenější přítel se tím vůbec nezabýval. Byl zvyklý jíst studenou stravu, a u toho zůstal celou dobu (až na pár mrazivých rán, kdy mi dovolil, abych mu uvařil čaj).

*Při cestě na západ jsme se stavili u **Emerald Lake** v kanadských Skalnatých horách*

Emerald Lake (Smaragdové jezero) se nachází v **Národním parku Yoho** a je největší ze všech 61 jezer v NP, jakož i jednou z největších turistických atrakcí parku. Stezka vedoucí okolo kouzelného jezera je dlouhá 5.2 km, první část stezky je dostupná i pro invalidní vozíky a invalidy, kteří obtížně chodí. V průběhu letních měsíců je možné pronajmout kanoe; zatímco v zimním období je jezero oblíbené u běžkařů.

Vzhledem k vysoké nadmořské výšce bývá jezero zamrzlé od listopadu do června. Jasně tyrkysově modrou barvu vodě dodávají jemná zrníčka vápence (podobně jako Lake Louise), přičemž nejvýrazněji je to vidět v červenci, kdy dochází k tání na okolních horách.

Všechny vlaky, ať už v Kanadě nebo v USA, byly vždy nesmírně dlouhé, a ačkoliv je obvykle táhlo i více než tři lokomotivy, vždy jeli pomalu. Nebyl neobvyklé, že kolemjdoucí turisté, jako my, mávali na strojvůdce a naopak.

Bylo pozdě odpoledne a naší hlavní starostí bylo najít kamp. A jako vždy, to byla docela napjatá situace. Když se nám to dlouho nedařilo, tak jsme problematiku viděli každý po svém. Jakmile byl kamp „na světě“, tak zavládla pohoda, protože, jak jsem již říkal, stmívalo se brzy a my co nejdříve zapadli do spacáků. Toho večera jsme ale narazili hned na dva kampy za sebou, v lokalitě Loop Brook. Oba byli prázdné, mokré, tmavé a chladné. Prohlídli jsem první kamp a odjeli di druhého, asi 2 km od sebe. Líbil se nám více ten první, a tak jsem se vrátili. Mezitím tam přijelo auto a malým karavanem. Vzhledem k pohodlí, jsme si vybrali parcelu poblíž chalupy, ve které byly lavice, stoly a kamna na dřevo. K restroom to bylo také blízko. Naše parcela byla hned vedle kamperů v karavanu.

Protože pršelo, tak jsme šli večeřet do chalupy, a tam jsme se sešli s našimi sousedy-mladí lidé s dvěma dětmi. Mladý muž byl Švýcar a jeho žena Kanaďanka, seznámili se v Irsku na dovolené. Johnas (jméno Švýcara) se odstěhoval do Kanady a tady teď žije. Staršímu chlapci byly 3 roky a jeho mladší sestře bylo 1.5 let.

Za celou dobu, co jsme kempovali, jsme nikde nerozdělávali oheň, ale tady k tomu byla ta nejlepší příležitost – pršelo, stmívalo se, bylo chladno, a ve srubu čekali nádherný kanadský kamna na dřevo, s nekonečnou zásobou kvalitních suchých polen. Navrhnul jsem Johnasovi, že si zatopíme a podělíme se o požadovaný poplatek, a on s úsměvem souhlasil. Vedle srubu byla veliká kůlna plná dřeva, našel jsem zde suché kusy břízové kůry, takže rozdělat oheň nebude problém. K tomu se přidal i Johnas, když se svým Swiss Army nožem vytvořil na několika tenčích polenech „hřeben“ - hobliny na okrajích naštípnutých polen. Netrvalo dlouho, a v kamnech plápolal oheň - dvířka jsme si nechali otevřena, aby vzniklo otevřené ohniště, a my všichni jsme se před něj posadili na lavicii, na stůl jsem si dali jídlo, a bylo nám dobře. Natolik dobře, že Johnas po večeři přinesl i láhev skvělého kanadského červeného vína. Venku pršelo, byla tma a zima, ale u kamen bylo moc příjemně. Naše cestování v USA a

Kanadě nemohlo zkončit lépe. Já jsem Johnasovi vyprávěl o svém lyžování v Einsiedelnu, ve Švýcarsku, a pobytu ve Wädensvilu před 40 lety. On i jeho žena obě místa místo dobře znali. Červené víno bylo skvělé, a Johnas mi řekl, že vždy pijí kanadské, protože je výborné a místní; byl to MERLOT CABERNET 2013 (Produced by Winery a Tribute to the Okangan Valley, BC VQA). Prostě moc příjemný večer.

Camp byl majetkem Státních lesů a stál CAD 15.00 včetně dříví do kamen.

Ke dnešnímu dni jsme ujeli 6581 km.

Nedělě 28.8.

BRITSKÁ KOLUMBIE

Ráno bylo mokré a stále drobně pršelo; teplota 8°C. Před snídaní jsem opět zapálil v kamnech, a nemohl jsem odolat abych neudělal fotku, protože doma jsem měl téměř stejný model. Můj holandský kamarád Ruud mi pomohl s designem, já sehnal materiál a můj pantáta je vytvořil. Ruud v té době měl norská kamna JØTUL N118 a prostě podle nich přišel se svým návrhem. To bylo v roce 1987, kdy se norská kamna u nás neprodávala. Model, zvaný GOLEM, byl natolik úspěšný, že po roce 1989 jsem prodal jejich plánek výrobci kamen v ČR a za obdrženou částku si koupil lístek na autobus do Londýna, a tím odstaroval své podnikání o oboru sportovních trávníků. Po 25 letch jsem GOLEM nahradil originálem JØTUL N118.

Před odjezdem jsem šel s VP na krátkou prohlídku okolí, především nás zaujala stará železniční stvaba za našim táborem.

Informační tabule: První přemostění k průsmyku Rogers byla dřevěná stavba, do které však za provozu postavili pilíře ze žuly. Při stavbě (1910) smetla lavina 58 dělníků.

Zatímco v táboře pršelo, tak na vrcholcích hor napadl čerstvý sníh.

Tento dřevěný domek - Restroom-byl naprosto dokonalý, čistý a pohodlný

Než jsme opustili kemp, tak jsem šel říci „Have a good day“ mladým sympatickým lidem- Johnasovi, jeho ženě a dětem.

Jenom trochu slov k tomu skvělému červenému vínu, které nabídnul Johnas včera večer. *Bylo vypěstováno v údolí **Okanagan**, což je druhá největší vinařská oblast v Kanadě. Je zde vysázeno na 4,000 ha vinic, což vydá na 90% produkci veškerého vína v Britské Kolumbii. Vinice se táhnou podél 135 km dlouhého jezera Okanagan. Najdeme zde rozličný terén s četnými mikroklimatickými zónami a půdními typy, které přispívají k charkteru území Okanaganu. Produkce vína v této oblasti se datuje od 1850, kdy se do oblasti dostali první misionáři a byli to právě oni, kdo začal s výsadbou vinic pro výrobu posvátného vína. Počátkem 20. století vedla prohibice alkoholu v Kanadě ke zrušení prvních vinic v Okanaganu a komerční vinařství se vzpamatovalo až po roce 1930. Od té doby, až do poloviny 1970, bylo místní vinařství zaměřeno výhradně na produkci ovocných vín nebo vín z hybridních hroznů. Jezero Okanagan vytváří mírné mikroklima a oblast má po celý rok velice nízké srážky.*

Rozloučil jsem se s Johnasem a naše cesta vedla opět na západ. Netrvalo dlouho a dojeli jsme do města **Revelstoke.** *Bylo založeno Kanadskou pacifickou železnicí (CPR)v době výstavby železniční tratě, roce 1880; nejdůležitějším průmyslem té doby bylo hornictví. Revelstoke drží kanadský rekord, co do množství sněhových srážek. V průběhu zimy 1971-72 napadlo rekordních 24.47 m sněhu na sousední horu Mt. Copeland. Na samotné město spadlo 7.79 m sněhu,* což bylo o *několik metrů více než střechy u četných městských domů.*

Hřbitov města Revelstoke

Kterýkoliv místní hřbitov vždy poskytne okénko do minulosti dané lokality, takže, když už jsme jeli okolo, tak jsem zastavil, a šli se podívat. Kromě jedné paní, která uhrabovala spadané listí, zde nikdo nebyl. Zatímco jsem si četl nápisy na náhrobních kamenech, tak VP šel za tou paní, aby se zeptal na správný čas (měli jsme rozházené časové zóny), od toho okamžiku se nám milá paní začala věnovat a nemohla přestat hovořit. Podle jednoho slova, které jsem použil, si myslela, že jsem z Irska, ale vzápětí (podle dalších slov) to odvolala. Prostě chtěla s někým hovořit, vypravovala o svém strýci, který tu byl pohřben, ale my už museli jet. Protože horu Revelstoke, na kterou jsme spěchali, dobře znala, tak se rozloučila se slovy: „ Pojede nahoru, nahoru, nahoru…“. Za malou chvíli jsem zjistil, že měla pravdu. Silnice *Meadows in the Sky Parkway* vedoucí na **Mt.Revelstoke** neměla konce, samé serpentiny – délka 26 km; stoupání ze 480m (město) na přibližně 2000m (horní parkoviště). Místní cyklisté se zde pravidelně trénují (týrají)!

Pokud bych mohl porovnat hřbitovy v Evropě s těmi v USA/Kanadě, tak na první pohled, parcely zde jsou mnohem větší, je zde prostě více místa (mluvím ale o menších venkovských městech, i když toto město nebylo zas tak malé). Většinou také náhrobní desky/kameny jsou položeny do země, měl bych říci do trávníku, a nestojí vertikálně, jako tomu je v Evropě.

Na **Mt. Revelstoke** to bylo trochu přeplněné auty i turisty, a byl zde problém s parkováním. Toho dne se zde totiž konal závod v dálkovém přespolním běhu, ale co se nestalo, na trati se objevili grizzly medvědi, kteří se krmili na zimu borůvkami, a tak bylo třeba trať změnit. Ale stejně, představa, že běžci utíkají mezi medvědy…

Město Revelstoke – pohled z hory Revelstoke

Po návratu zátky do města, jsme si koupili v supermarketu grilované kuře s harnolky a poobědvali v autě. Čerstvou kávu jsme si dali u benzinové pumpy. No, a pak jsme šli shánět láhev pěkného kanadského

červeného vína pro Pavla ve Vancouveru. Nebylo to tak těžké, protože jsem hledal stejné víno, jako nám nabídnul Johnas minulý večer, bylo výtečné.

Ulice MacKenzie, Revelstoke

Vyjeli jsme z města na západ směrem na Vancouver. Mělo to být ještě něco přes 600 km! Trasa po Trans - Canada Hwy 1 vedla jednotvárnou a nudnou krajinou. Čas od času se objevil nápis **R.A.A.P.** **(***Ohlaste pytláky a znečišťovatele prostředí)*, na uvedené telefonní číslo.

Čas ubíhal a bylo nám třeba najít kamp. Jeli jsme už několik hodin a nikde žádná vesnice ani město, jenom prázdné prostory a únavná jízda, stovky km.

Trans-Canada Hwy 1-směr Vancouver, dlouhá to cesta jednotvárnou krajinou

Hwy BC. 5 (dálnice Britská Kolumbie 5). Po dalších pár hodinách odbočka k městečku Merritt

Naštěstí jsme se přiblížili malému městečku **Merritt**. Brzy jsme uviděli značku ke kampu a sjeli k němu. Vypadal ale opuštěný. Karavany tu byli, ale starý a žádní lidé. Na hlavní silnici, před odbočením na Merritt, jsem si všiml informačního střediska, a tak jsem se tam vrátil. Přestože už bylo 7 večer, tak bylo ještě otevřeno. Poradili nám, kde najdeme správný kamp, zavolali tam a potvrdili, že mají místo. Kamp byl hned za tím opuštěným, u kterého jsme už byli. Jmenoval se Moon Shadow camp RV @ CAD 25.20, byl u řeky a měl vše potřebné - teplé sprchy, prádelnu elektřinu k nabíjení baterií, TV, prostě vše. Ke dnešnímu dni jsem ujel 6581 km.

Pondělí 29.8.

Dnes ráno bylo nezvykle teplo, 10°C. VP se opět pokoušel volat Pavla, ale zbytečně. Dnes večer už budeme spát v domě, a tak všechny kartonové desky, které jsme měli pod vzduchovými matracemi, skončili u popelnic, oholili jsme se a oblékli čisté košile. Zpět do civilizace! Před Vancouverem byla silniční zácpa na dálnici (vedle nás stál typický kanadský kamion – 63.5 t + vlek; délka 17 m) a my ztratili 1-2 hodiny. Líbila se mi tato značka směr **HOPE** („Naděje“)! Naděje fungovala, protože se mi podařilo rozjet můj SAT-NAV, kam jsem zadal adresu na Pavla. Bez navigace bychom těžko jeho domek hledali. Byl jsem rád, že mi navigace začala fungovat, protože příští den jsme museli od Pavla jet přes celé město na letiště, a obávám se, že bez navigace by to bylo „no-hope“! Na předměstí Vancouveru jsme se stavili na velice dobré jídlo v restauraci řetězce Dixie Lee (znal jsem značku od mé cesty na ROUTE 66, a věděl, že mají výbornou nabídku), a k Pavlovi jsme dorazili krátce po poledni.

Střed města Vancouver

Protože bylo volné odpoledně, a alpínkám jsem nerozuměl, tak jsem požádal Pavlovu manželku Sharon, zdali by mohla jet se mnou a ukázat mi nábřeží a museum ve Vancouveru, a ona souhlasila. Před lety žila přímo ve městě, a tak zde znala každou ulici. Zaparkovali jsme na nábřeží a šli okolo musea, které však už v 5 hodin odpoledne bylo zavřeno. Sharon vyprávěla o svém mládí, jak byla součástí komunity HIPPIES, hovořila o svých cestovatelských dobrodružstvích a o své práci v městské nemocnici. Bylo to příjemné odpoledne, a uběhlo velice rychle. Na zpáteční cestě jsem naposledy natankoval trochu benzinu, abychom ráno s VP dojeli na letiště (nemělo cenu tankovat mnoho, neboť si společnost stejně účtuje za plnou nádrž).

Pavel připravil velmi chutnou večeři, a protože k dobrému jídlu patří i lahodné víno, tak otevřel láhev kanadského Merlotu, kterou dostal od nás

Pavel i Sharon nám hodně pomohli. Znalost místního prostředí a jejich ohromná ochota, to bylo k nezaplacení. No, a protože Pavel mluvil česky (emigroval do Kanady jako mladý muž) a navíc, i jako špičkový pěstitel alpínek (snímek ukazuje jeho zahradu), tak v něm VP našel toho nejlepšího partnera k nekonečným diskuzím. Z toho jsem měl radost i já, neboť nebylo třeba překládat, a tak jsem jenom mlčky poslouchal, poslouchal a poslouchal. Naprosto relaxující závěr po takovém neuvěřitelném dobrodružství a nabitém programu.

Úterý 30.8.

Poprvé po několika týdnech dlouhý a nepřerušovaný spánek. Pavel nachystal vydatnou snídani, pomohl nám vyčistit auto a nasadit zadní sedačky, které skladoval ve své garáži. Samozřejmě, že mě kocour Louise ještě jednou vystrašil, a to, když jsem nechal otevřené přední dveře od domu, a Pavel ho nemohl najít a děsil se, že pokud Louise nenajdeme do večera, tak jej sežere večer nějaké divoké zvíře. Ulevilo se mi, když se ten zatracený Louise opět objevil!

V poledne jsem nastavil SAT-NAV k letišti a po rozloučení s Pavlem a Sharon, jsme vyrazili na letiště, nejprve k půjčovně aut, kde vše proběhlo v pořádku a příplatek byl pouze za plnou nádrž paliva. Najezdil jsem **7018 km** (dobře, že jsem měl tarif na neomezený počet km). VP neřídil, ale dělal mi navigátora.

Pavlova alpínkářská zahrada na předměstí Coquitlam. Viděl zde i černého medvěda

Bývá většinou dost těžké najít toho správného parťáka na každou cestu, ale myslím, že tentokrát to klapalo pro nás oba. I když jsme oba narozeni ve znamení **Berana** (jsme tvrdohlaví a neústupní, což může být problém), tak na druhou stranu jsme oba dva značně nezávislí, oba milujeme hory a oba mluvíme anglicky. Neměli jsme problém jít si „po svém“, a to nám vlastně i vyhovovalo. Já jsem se mohl zapovídat, s kým jsem chtěl, zatímco VP mohl meditovat u každého kamene / vodopádu, který se líbil jemu. Naše argumenty byly řídké a bezvýznamné. Rád bych poděkoval Vlastíkovi za přípravu itineráře a za příležitost poznávat to co mám rád – **HORY, ŘEKY A LESY.**

Píseň, která mi často přijde na mysl, když si užívám zázraků přírody je *„**Gracias a la vida**“- Děkuji za život*. Píseň složila a nazpívala Violeta Parra, Chile. Zpěvačka Joan Baez píseň rozšířila po celém světě.